І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 216. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 24-го ЛИСТОПАДА (NOVEMBER) 1967 No. 216. VOL. LXXIV

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 22 листопада, 1967

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН, ВІДЗНАЧАЮЧИ 4-РІЧЧЯ з дня вбивства президента Джана Ф. Кеннеді, сказав, що ідеї, якими керувався покійний Президент, ще й тепер є вказівками для провідників цієї країни і є силою для ЗДА. Президент Джансон заявив: „Спадщина Джана Кеннеді для його країни — це відвага в нещасті; це толеранція в часі пристрасного засудження; це непохитність і льояльність в годині випробування. Мільйони американців носять у своїх серцях цю спадщину покійного Президента''. Президента Кеннеді вбито в Далласі, в Тексасі 22-го листопада 1963-го року.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН ЗАКЛИКАЄ КОНҐРЕС схвалити гострий закон про контролю над м'ясом та інші закони, які охороняли б споживача. Ці завваги Президент зробив під час підписування закону про Крайову Комісію в справі безпеки харчів. Президент нарікав на те, що Конґрес цього року схвалив лише один закон, корисний для споживачів, хоч він повинен би ухвалити 12 законо - проєктів в цій справі. Президент заявив, що сподівається ще підписати цих 11 законів, які чекають на схвалення Конґресу. Джансон сказав: „Ми потребуємо цих законів, і то зараз''.

НЮЙОРКСЬКИЙ ПОСАДНИК ДЖАН ЛІНДСЕЙ знову рішуче заперечив поголоски, що він має амбіції старатися про номінацію на кандидата на президента в 1968-му році. Він сказав на пресовій конференції у Вашинґтоні, куди він прибув на засідання Дорадчої Комісії в справах расових заворушень, таке: „В жодних обставинах, при жодних умовах і ніколи я не буду кандидувати в 1968-му році. Я є посадником Ню Йорку, і я сподіваюся там вмерти''. Поголоски про пляни Ліндсея тривають, бо губернатор Рокефеллер недавно заявив, що Ліндсей почав свою виборчу кампанію поїздкою до Каліфорнії, де конферував із губернатором Ріґеном.

У СВІТІ

У МОСКВІ ПЕРЕБУВАЛИ ВПРОДОВЖ ТРЬОХ ТИЖНІВ ДВА КЕРІВНІ ПРОВІДНИКИ з Північного В'єтнаму — перший секретар тамошньої компартії Ле Дуан і військовий міністер ген. Во Нґуєн Джіяп, національний герой північних в'єтнамців, бо його головною заслугою була перемога над французами під Дієн Бієн Фу. Ті в'єтнамські комуністи прибули формально на святкування 50-річчя большевицької влади, але продовжили своє перебування в Москві для довгих переговорів з кремлівськими вожаками про допомогу Північному В'єтнамові у війні проти Америки.

ДАЛЯЙ ЛЯМА СПОДІВАЄТЬСЯ КРАЩОЇ ДОЛІ ДЛЯ ТИБЕТУ — він заявив чужинецьким журналістам, що минулий і цей рік були найважчими для тибетського народу, бо китайська „культурна революція'' проявилась в Тибеті таким терором, що тибетці не мали просто змоги відвідувати паґоди й плекати будь-як релігійний культ. Даляй Лями має тепер 32 роки, він утік з Тибету в 1959 році до Індії. Комуністичний Китай окупував Тибет в 1951 році.

У БРЮССЕЛІ ЗАСІДАЄ ВПРОДОВЖ 5-ОХ ДНІВ АТЛАНТІЙСЬКА АСАМБЛЕЯ, яка складається з 200 членів парляментів 15-ох членських держав Атлантійського Союзу (НАТО). Головними промовцями були генеральний секретар Манліо Брозіо і головний командант збройних сил НАТО, генерал Леймен Лемніцер. Цей останній заявив, що внаслідку відтягнення з НАТО французьких збройних сил — у випадку війни прийдеться, мабуть' швидше використати атомову зброю, — в давнішому стратегічному плянуванні не брали до уваги атомової зброї, сподіваючись, що наземні війська й летунство НАТО зможуть зупинити наступ совєтського ворога, поки не наспіють резерви з Америки.

Проф. В. Орелецький, ректор УВУ, відвідав УНС і „Свободу''

Ректор УВУ проф. д-р Василь Орелецький на відвідинах в УНСоюзі. Сидять (зліва): заст. гол. предсідника УНС Володимир Сохан, гол. касир Іван Кокольський, проф. д-р Василь Орелецький, гол. предс. Йосип Лисогір, гол. секретар УНС і професор УВУ д-р Ярослав Падох і суддя Микола Шпитко, в товаристві якого проф. Орелецький відбув відвідини.

Джерзі Ситі. — Проф. д-р Василь Орелецький, ректор Українського Вільного Університету в Мюнхені, який приїхав до Ню Йорку на Світовий Конґрес Вільних Українців, відвідав у вівторок, 21-го листопада, Головну Канцелярію Українського Народного Союзу та приміщення „Свободи''. В розмові з екзекутивними урядовцями УНС та редакторами, проф Орелецький інтересувався працею тих установ та знайомив їх з працею і ситуацією УВУ. Ректор УВУ зокрема стурбований майбутнім УВУ з уваги на фонди. У вільному світі, зокрема в ЗДА і Канаді, живе около 200 докторантів УВУ, які завдяки одержаним на УВУ академічним ступням могли краще влаштуватись. Якщоб кожний з них уважав своїм обов'язком піддержати свою „Альма Матер'' відповідними щорічними дотаціями, Український Вільний Університет не мав би фінансових проблем та міг би продовжувати своє існування і ще на ширшу скалю розгортати свою працю. — твердив проф. Орелецький.

ПЕРШИЙ ДЕНЬ ПОДЯКИ У НОВОМУ СВІТІ

Переселенці із Плимуту в Англії святкують свій перший День Подяки на Американській Землі. Офіційне відзначування Дня Подяки було встановлене президентом Лінкольном в 1864 році на останній четвер місяця листопада.

Космічна Адміністрація найменувала астронавтів до летів в проєкті Аполло

Гюстон, Тексас. — Національна Аеронавтична і Космічна Адміністрація найменувала астронавтів до трьох летів в проєкті Аполло. Між найменованими є відомі астронавти з проєктів Джеміні і такі, які ще не відбували летів в космосі. До першої залоги належать астронавти капітан Волтер Шірра, майор Данн Ф. Ейзеле та цивільний астронавт Р. Волтер Куннінґгем. Цей лет має відбутися влітку 1968-го року за допомогою ракети підсилювача типу Сатурн 1. Перед летом капітана Шірри має ще відбутися пробний лет Сатурна ,5 який буде без астронавтів. Другий лет астронавтів проєкту Аполло відбудеться при кінці 1968-го року. Командантом залоги найменований полковник Джеймс А. МекДівітт. Цей лет буде немов генеральною пробою лету до Місяця, що має відбутися 1969-го року. Під час цього лету все буде влаштоване так, як під час дійсного лету на Місяць. Разом із полковником МекДівіттом полетять полковник Дейвід Р. Скотт і цивільний астронавт Рассел Л. Швейкарт, який буде пілотувати той космічний корабель, який має бути на Місяці під час того, як матірний корабель Аполло кружлятиме довкола Місяця. Третя залога проєкту Аполло, який відбудеться на початку 1969-го року, складається з таких астронавтів: полковник Френк Борман, полковник Майкел Коллінс і майор Вілліям А. Андерс.

Сенат збільшив до $2,400 суму, яку може заробити пенсіонер соціяльного забезпечення

Вашинґтон. — Сенат 21-го листопада більшістю 50-ох до 23-ох голосів збільшив до 2.400 дол. ту суму,яку без жадних відтягнень може собі доробити пенсіонер соціяльного забезпечення. Досі ця сума становила тільки 1.500 дол. Сенат прийняв численні поправки і його законопроєкт є далеко кращий від того, який схвалила Палата Репрезентантів. Палата збільшила суму, яку може заробити пенсіонер без відтягнень, до висоти 1.680 дол. Палата Репрезентантів збільшила пенсії соціяльного забезпечення на 12.5 відсотка, а найменшу пенсію, яка тепер становить 44 дол. до 50 дол. місячно. Сенат збільшує всі пенсії на 15 відсотків, а найменша пенсія мала б становити 70 дол. Сподіваються, що 22-го листопада Сенат схвалить ті всі ліберальні рішення, які прийняла його Фінансова Комісія. Але після того окрема Конґресова Конференція, складена з конґресменів і сенаторів, мусітиме узгіднити ті різниці, які є в текстах обидвох законопроєктів, щоб до підпису Президента можна було вислати один текст закону.

ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО „СВОБОДИ'' ПОЯВИТЬСЯ В ПОНЕДІЛОК

З уваги на „День Подяки'' це число „Свободи'' друкується в середу, 22-го листопада, з датою п'ятниці, 24-го листопада. Чергове число друкуватиметься в понеділок, 27-го листопада, з датою вівтірка, 28-го листопада.

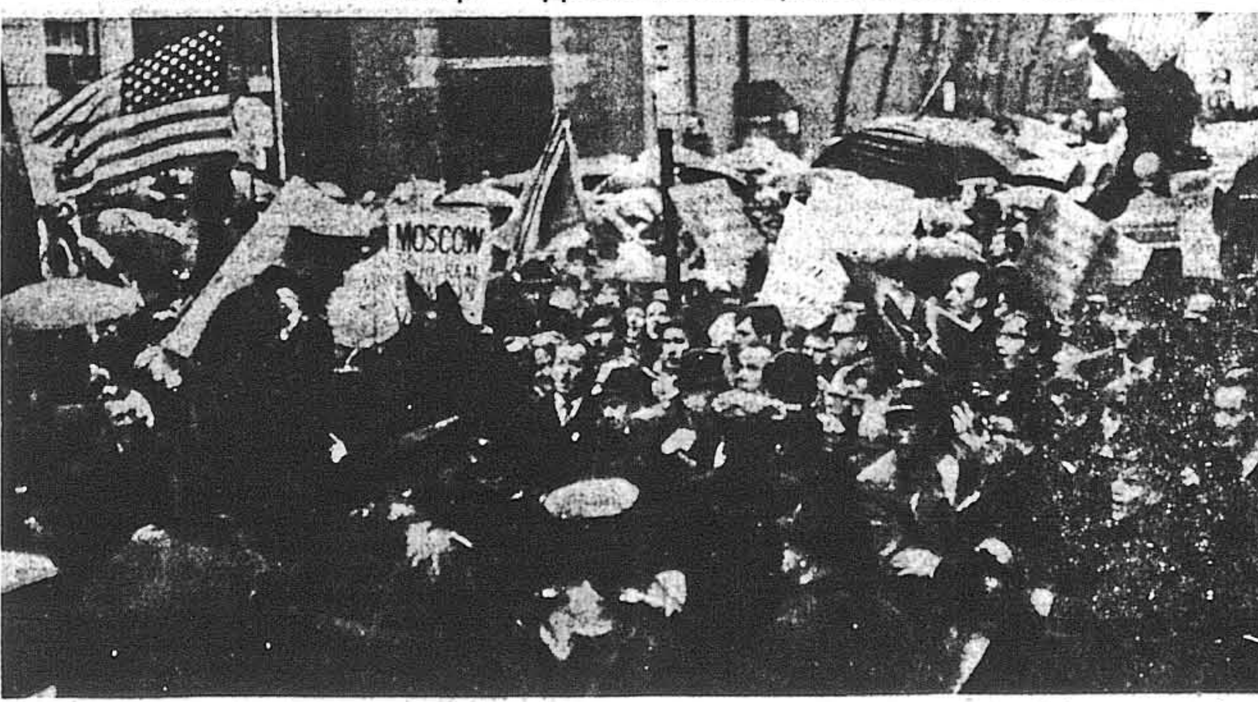
Президент відбув велику нараду у справі В'єтнаму

Вашинґтон. — Під головуванням президента Джансона відбулася у вівторок 21 листопада ц. р. у Білому Домі велика нарада у справі В'єтнаму, в якій взяли участь державний секретар Дін Раск, секретар оборони Роберт МекНамара, голова Центральної Розвідчої Аґенції Ричард Голмс, голова шефів об'єднаних штабів ген. Ерл Вілер, головний командант американського війська у В'єтнамі ген. Вільям Вестморлент, амбасадор ЗДА у В'єтнамі Елсворт Бункер, його заступник для внутрішніх справ у В'єтнамі Роберт Комер, дорадник Президента Волт Ростов, пресовий секретар Білого Дому Джордж Крісчтіян і його асистент Том Джонсон. У тому самому дні генерал В. Вестморленд виголосив промову у Клюбі Крайової Преси у Вашинґтоні, в якій накреслив ситуацію у В'єтнамі в оптимістичному тоні. Він твердив, що підпільна південно-в'єтнамська комуністична армія, в'єтконґ, вже не всилі рекрутувати нових членів і вести поважних операцій та в усіх своїх більших замірах залежна від активної воєнної участи північно-в'єтнамського реґулярного війська. Генерал Вестморленд признав, що тому, що ЗДА не вмаршували до Північного В'єтнаму і не мають такого пляну, то не можна вимагати від ворога капітуляції і тому теж не можна говорити про „перемогу'' у клясичному значенні цього слова. Однак Вестморленд, розподіливши В'єтнамську війну на 4 періоди, твердить, що в 1968 році та війна вступить у свій четвертий період, в якому будуть до решти знівечені повстанські відділи, буде стабілізована влада державного південно-в'єтнамського уряду, будуть остаточно здезорганізовані й розхитані шляхи людського й матеріяльного постачання з Північного В'єтнаму на південь і більшість воєнних завдань переймуть від американців південні в'єтнамці. Впродовж більше, як року, ворог не відніс ні одної більшої перемоги. Він оперує тільки в найближчій віддалі від „безпечного'' запілля, яким є сусідні держави Ляос і Камбоджа. Його сили щораз менші і засяг діяння щораз вужчий. Не передбачується збільшення американських сил у В'єтнамі. Однак комуністи все ще не хочуть замирення.

У кордонній смузі Ізраїлю й Йорданії відбулась битва з танками й літаками

Єрусалим. — У вівторок 21 листопада ц. р. відбулася битва почерез ріку Йордан, при чому з йорданського боку стріляли в сторону Ізраїлю з'єднання танків, а з ізраїльського, після безуспішного вогню артилерії, взяли участь у тому бою літаки. Вони знищили ракетами й бомбами 6 йорданських танків, один панцерний віз і багато вантажних авт, які згоріли. Ізраїльці твердять, що це йорданські танки першими відкрили вогонь по ізраїльських позиціях і що тому це була битва, спровокована Йорданією. Йорданія, навпаки, закидає нову „аґресію'' Ізраїлеві. Один ізраїльський літак збито над йорданською територією і йорданське повідомлення ствердило смерть пільота. Другий літак був пошкоджений, але встиг відлетіти в сторону Ізраїлю. Битва тривала від 8.30 ранку до 11 перед пол.

ПІСЛЯ МАНІФЕСТАЦІЇ — ДЕМОНСТРАЦІЯ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

Під час і з нагоди Світового Конґресу Вільних Українців в Ню Йорку минулого тижня, відбулися зорганізовані місцевою Українською Громадою дві публічні демонстрації: одна перед будинком Об'єднаних Націй в п'ятницю, 17-го листопада, і друга біля будинку совєтської місії до ОН в суботу, 18-го листопада, після великої маніфестації за волю України в Медісон Сквер Ґарден. Фраґмент цієї другої демонстрації видно на цій фотознімці. Під час цієї демонстрації через непорозуміння прийшло до деякої малої суперечки з поліцією, як та намагалася завернути демонстрантів із зайнятих уже місць на вулиці. (фото: Славко Новицький).

ЗВЕРНЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ ДУХОВНИХ ПРОВІДНИКІВ

до Братів і Сестер на поневоленій Україні та у вільному світі перебуваючих, з нагоди 1-го Світового Конґресу Вільних Українців, яке відчитав Архиєпископ Мстислав на закінчення Конґресу, в неділю 19 листопада 1967 р.

Ми, Духовні Провідники Українського Народу у вільному світі — Єпископи Українських Православної і Католицької Церков та Провідники українських Євангеликів і Баптистів, — учасники 1-го Світового Конґресу Вільних Українців, що саме тепер відбувається в м. Ню Йорку, об'єднані любов'ю у Христі й журбою за долю нашого побожного Українського Народу, керуємо оце наше слово до наших Братів і Сестер на поневоленій Батьківщині - Україні та по всьому світі розсіяних.

Дорогі Брати і Сестри!

Найперше, від щирого й люблячого Вас нашого серця вітаємо Вас — наших улюблених Братів і Сестер на Рідних Землях та запевнюємо Вас, що нам відомі Ваші відважні змагання й тяжкі терпіння в обороні Церкви Христової й нашого Українського Народу. Ми безмежно щасливі, маючи змогу ствердити Вашу постійну відданість Христу Спасителю і нашому народові. У своїх щоденних молитвах ми постійно просимо Всевишнього, щоб Він Всесильний зміцнив і помножив Ваші сили та сподобив Вас на Батьківщині сущих і всіх нас по світі розсіяних якнайскорше зустріти радісний день повної релігійної й національної волі на всіх землях України.

Одночасно звертаємось і до Вас, Брати і Сестри, в країнах вільного світу перебуваючих, та сердечно просимо — постійно зміцнювати Вашу віру в Христа і Його Св. Церкву та йти за Христовими заповітами, як у Вашому родинному житті, так і в житті громадському та політичному. Зокрема Вас просимо постійно пам'ятати про наш найвищий поза Батьківщиною обов'язок: — всіма доступними нам засобами збагачувати нашу українську духовну скарбницю — Церкву Христову та існуючі у вільному світі українські наукові, культурні й харитативні установи,дані нам Божим Провидінням для збереження духовних скарбів і стародавніх традицій нашого побожного народу. Крім того, ніколи не забуваймо, що там на нашій далекій і дорогій Батьківщині всі дорогоцінні скарби релігійної й національної культури нашого народу постійно руйнуються, а найбільший, дарований Богом нам скарб — прекрасну мову українську — зневажається. Бережімо ж і помножуймо скарби нашої душі у вільному світі!

Благодать Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога і Отця і спільність Св. Духа нехай перебувають з усіма нами!

Дано в Ню Йорку листопада 19 дня, Року Божого 1967.

† ІОАН
Архиєпископ Філядельфійський, Митрополит Української Православної Церкви в ЗДА

† МИХАЇЛ
Архиєпископ Торонтський і Сх. Канади

† МСТИСЛАВ
Архиєпископ Ню-Йоркський

† АНДРЕЙ
Архиєпископ Едмонтонський і Зах. Канади

† ОЛЕКСАНДЕР
Єпископ Чікаґський

Протопресвітер ІВАН БАЧИНСЬКИЙ, Адміністратор у Бельгії, репрезентант Блаженнішого НІКАНОРА, Митрополита Української Автокифальної Православної Церкви

† МАКСИМ
Архиєпископ Вінніпеґський, Митрополит Українців Католиків Канади

† АМВРОЗІЙ
Архиєпископ Філядельфійський, Митрополит Українців Католиків у ЗДА

† НІЛ
Єпископ Едмонтонський

† ІСИДОР
Єпископ Торонтський

† АНДРЕЙ
Єпископ Саскатунський

† ЙОСИФ
Єпископ Стемфордський

† ЯРОСЛАВ
Єпископ Чікаґський

о. прелат КЛИМЕНТІЙ ПРИЙМА, репрезентант Преосв. Кир ЙОСИФА, Єпископа Українців Католиків у Бразилії

Пастор ІВАН ЯЦЕНТІЙ, Голова Українського Євангельського Об'єднання Північної Америки

Пастор д-р ЛЕВ ЖАБКО-ПОТАПОВИЧ, Президент Всеукраїнської Євангельсько-Баптистської Церкви

В Об'єднаних Націях знову дебатують над членством Комуністичного Китаю

Об'єднані Нації. — На Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй розпочались дебати над одною з найперших тамошніх „хронічних'' справ, що фіґурує на денному порядку кожної сесії, а саме, над тим, чи прийняти до ОН Комуністичний Китай. Албанія, Альжир, Камбоджа, кол. бельгійське Конґо, Куба, Ґвінея, Малі, Мавританія, Пакистан, Румунія і Сирія зголосили спільний внесок, щоб прийняти Комуністичний Китай, як єдиного „леґального'' репрезентанта китайського народу й виключити з Об'єднаних Націй та їх Ради Безпеки Вільний Китай. ЗДА й група західніх держав стоять на становищі, що це „справа великої важливости'' і тому для її вирішення потрібно двох третіх голосів Асамблеї, а Італія зголосила внесення, щоб обрати окрему Комісію із 10 до 14 членів, яка розглянула б всі аспекти цієї проблеми, між якими найважливіші є такі — чи Комуністичний Китай відповідає вимогам чартеру і чи сам він бажає собі стати членом Об'єднаних Націй. Представник Совєтів Микола Федоренко промовляв тільки кілька хвилин, ставши на формальне становище, що ОН є — „універсальною'' установою і що тому Комуністичний Китай має право належати туди. Загально припускають, що „культурна революція'' в Комуністичному Китаї і факт, що та держава має конфлікти з усіма своїми сусідами, пошкодили прихильникам прийняття китайських комуністів до ОН і що буде прийнятий внесок ЗДА та що в голосуванні не буде двох третіх голосів, потрібних для допущення Пейпінґу до ОН.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Ict. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Причини для вдячности

„Перша американська традиція виросла з вдячности за те, що ми витривали", — так починається Проголошення, в якому президент Л. Джансон призначив четвер 23 листопада на цьогорічний „День Подяки". І далі він навів довгий список тих благ, якими Господь обдарував та обдаровує американський нарід і за які треба бути вдячними. І хоч офіційне святкування Дня Подяки залегалізовано щойно в 1941 році, вже впродовж минулого сторіччя американці відновили чудовий звичай, що його започаткували були перші поселенці в 1621 році, після того, як, переживши страшну зиму, діждалися багатих жнив.

У не одному випадку з часом первісний зміст традиційної події затрачується. Багато американців святкують щороку День Подяки також радше задля самої традиції. Для нас, американських українців, традиція Дня Подяки молодша і її зміст яскравіший та актуальніший. Ми належимо, так би мовити, безпосередньо до тих, які „витривали", які врятувалися фізично, які пішли були у світ за очі, прогнані ворогом з рідного краю, не знавши, що нам принесе завтрішній день. Ми маємо безпосередню причину дякувати Господеві за те, що привів нас до цієї країни і дав можливість тут не тільки фізично існувати у розмірному добробуті, але й плекати свої національні ідеали, свою політичну думку, продовжувати у наших скромних межах змагання за здобуття нашому народові волі також на рідній Україні.

Нарід не стоїть на одному місці. Життя йде вперед і з ним висуваються щораз нові проблеми. Життя й американсько - української громади модернізується, пристосовується до нових вимог, пручається між старими й подекуди анахронічними нахилами, хибами та імперативами, що їх пригадує доля окупованого ворогом народу. Минулого тижня сталася знову подія, за яку ми повинні дякувати Всевишньому, так, як це зробив Митрополит Максим, що слушно дякував Богові „за силу і розум", які дозволили перевести гідно й успішно Перший Світовий Конґрес Вільних Українців. Дякуючи за те минуле — треба молити Господа, щоб і надалі дав силу і мудрість — не змарнувати капіталу, що його придбано тим Світовим Конґресом. Важко здобути і легко втратити. Ми переконалися в цьому з новітньою державністю України і переконуємось у щоденній практиці. Маємо багато причин для вдячности за здобуте, маємо ще більше причин — просити наснаги для боротьби за те, про що всі ми мріємо і чого ще не здобули.

Війна на вичерпання

Від довшого часу не лише в американському громадянстві, але й у широкому світі існують два підходи в оцінці ситуації на В'єтнамському фронті. Одні вважають, що справа зайшла там у сліпу вулицю: мовляв, Америка зуміла звести нанівець надії комуністів на воєнну перемогу під прапором Го Чі Міна, але і ЗДА — кажуть ті скептики — не всилі здобути у В'єтнамі воєнну перемогу.

Такому поглядові протиставляться американські офіційні кола. Головний командувач армії ЗДА у Південному В'єтнамі Вілліям Вестморленд і амбасадор ЗДА у Сайґоні Елсворт Бункер, прибувши до Америки на День Подяки, широко звітували Президентові про стан справ у тій країні і виступили на окремій радіо - телевізійній програмі. Внаслідок їхніх звітів президент Джансон у пятни'цю минулого тижня висловився на своїй пресовій конференції дуже оптимістично про ситуацію у В'єтнамі, і його віра у щораз більші успіхи американської зброї стала логічним і психологічним пунктом виходу — для гострого наталврування пацифістичних демонстрантів.

Генерал Вестморленд уточнив той оптимізм. Він назвав В'єтнамську війну „війною на вичерпання" і заявив, що ані Північний В'єтнам власним людським і продукційним потенціялом, ані тим паче комуністична партизанська армія в Південному В'єтнамі не будуть всилі „перетривати". Американські військовики і цивільні дорадники ставлять просто на фізичне виснаження ворога, і на доказ слушности тієї своєї позиції наводять оперті на зізнаннях полонених і дезертирів факти, що комуністи мають чимраз більші труднощі з вербуванням добровільців, чимраз більші труднощі з постачанням, чимраз гірші наслідки від хвороб та голоду. Правда, американські військовики признають, що комуністи ще переконані у слушності своєї справи, і не хочуть замирення.

Війна „на вичерпання" довга, прикра, кривава і вимагає багато жертв, зусиль та — терпеливости. Східні народи відзначаються високою терпеливвістю. Але коли існує дилема — воювати далі чи залишити поле ворогові — величезна більшість американців за дальшу війну. І могутній, насправді невичерпний потенціял Америки вказує ясно, хто виграє у війні „на вичерпання".

ЕКОНОМІЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ

(1)

У зв'язку з 50-річчям совєтського режиму, преса в Україні переповнена матеріялами про досягнення — найбільше в галузі економіки. Зокрема стверджується: за виробництвом на душу населення чавуну, сталі, маґістральних тепловозів і електровозів, цукру, за видобуванням залізної руди Україна займає перше місце в світі.

На Україні в процесі здійснення знаходиться ряд унікальних будов і аґреґатів. Так, на заводі „Криворіжсталь" будують найбільшу в світі доменну піч обсягом 27 000 кубометрів. На Вінниччині — Ладижинську електрівню на 1,8 млн. кіловат, що буде найпотужнішою в Европі (три Дніпрогеси); в Запоріжжі трансформатор — велетень потужністю 630 тис. кіловат - ампер; в Харкові турбіни на 500 тис. кіловат (цілий Дніпрогес в одній турбіні). Спроєктовано й побудовано наймогутніший у світі літак „Антей" і т. д.

Стотисячний колектив науковців України має теж не абиякі досягнення. Так, у найбільш передовому, перспективному напрямку світового проґресу на Україні є кібернетика — зокрема у загальній теорії цифрових автоматів і в розробці проблем „навчання" автоматів, фізика твердого тіла, електрозварювання, літакобудування, селекція зернових культур, проблеми геронтології і грудної хірургії.

Україна експортує продукцію своїх промислових підприємств у 88 країн світу, і у 85 країнах люди читають книжки, видані в Україні.

Всі ці досягнення України приписується совєтській владі, приналежності України до СССР та „некорисливій допомозі російського народу". Але насправді вони є лише свідоцтвом тих колосальних потенційних спроможностей, якими володіє український народ, що, навіть в умовах обмеженого для свого самовияву простору, проривається на поверхню такими осягами. Щодо тих „сприятливих" умов, на які вказує совєтська преса, то при першому зіставленні, навіть офіційних совєтських даних, виявляється, що в економічному розвитку України всі ці чинники були переважно гальмами, і то значними гальмами. Без них досягнення українського народу були б ще ваговішими. Доказів на це більше, ніж досить.

Україна лише по лінії державного бюджету, після покриття своєї частки на оборону, утримання центрального державного апарату і т. п., вносить до союзної скарбниці мільярди рублів. Так, ця данина України на користь СССР у 1960 році становила, за совєтськими даними, 4,2 мільярда рублів. Щоб уявити, яка то сума, скажемо, що увесь державний бюджет України в тому році становив 7,7 мільярда рублів.

Українське народне господарство розвивається однобічно, без урахування інтересів українського народу, як додаток російського економічного комплексу. В його розвитку створені загрозливі диспропорції: поміж виробництвом засобів продукції і засобів споживання, поміж промисловістю і сільським господарством, поміж розвитком промисловости і наявністю трудових ресурсів, поміж нагромадженнями і капіталовкладеннями.

Ціноутворення, яке диктує Москва, плянується так, що Україна переплачує на промислових товарах, які ввозить з інших республік (переважно з РСФСР, недоотримує (проти собівартости) на сирівцях та напівфабрикатах, які вивозить. Зокрема цілі галузі народного господарства, такі, як металюрґійна, вугільна, гірнорудна промисловість і сільське господарство, плянуються Москвою збитковими, продукцію яких держава привласнює по цінах нижче собівартости. А якраз ці галузі найбільш розвинені на Україні. При чому їх продукція у великій кількості вивозиться за межі республіки, найбільше в РСФСР, за такими ж збитковими цінами, наслідком чого українське народне господарство зазнає величезних втрат.

Розвиток українського залізничого транспорту значно відстає від розвитку промисловости. Про це говорив В. Дрозденко на Сесії Верховного Совєту СССР, при затвердженні державного бюджету на 1968 р. і пляну розвитку народного господарства СССР на 1969 і 1970 роки. Зокрема він стверджував, що українські залізниці працюють з величезним напруженням, що на підприємствах республіки нині зосередилось понад 12,5 млн. тонн невивезених вантажів, наслідком чого деякі підприємства періодично змушені обмежувати і навіть зупиняти виробництво. Заяви на перевезення будівельних матеріялів задовольняються в Україні на рівні 50-60%. Коротко про це згадував у своєму виступі і В. Щербицький.

Очевидно, домагання відповідних українських відомств не взято до уваги при складанні загальносоюзного пляну, і українські делеґати рішилися на виступ перед депутатами Верховного Совєту СССР, хоч не було майже ніякої надії на те, що пляни будуть затверджені з урахуванням їхніх домагань. Так воно й сталося.

Взагалі треба ствердити, що українські чинники, урядові й наукові, вживали багато заходів для поліпшення структури своєї промисловости, її розміщення і забезпечення відповідними місцевими кадрами. Якраз це напевно мав на увазі вислужливий малорос В. Маланчук, секретар Львівського обкому КПУ, коли писав у „Правді" (16. 12. 1965): „У нас іноді зустрічаються незрілі люди, які протиставлять місцеві інтереси інтересам загальнодержавним, намагаються побільше „урвати" із загального казана, прийняти менше участи у спільних зусиллях, підібрати кадри переважно за національним принципом".

На жаль, така постава серед вислужливих кар'єристів малоросійського типу трапляється, і їх Москва всіляко протеґує. В даному випадку це не тільки донос, а й наклеп, бо для українських чинників йдеться не про те, щоб „побільше урвати із загального казана", а про те, щоб хоч у якійсь мірі оберігати свої економічні інтереси, турбуючись про комплексний розвиток народного господарства. Але, як правило, пляни в тому напрямку затверджує Москва, а там вони завжди натрапляють на рішучий спротив. Тільки дещо з них, після багаторічних зволікань, зреалізовано.

Для прикладу вкажемо на автомобілебудування. Україна має виключно сприятливі передумови для ефективного розвитку, вдосконалення структури, спеціялізації і розміщення підприємств автомобільної промисловости. Домагання в цьому напрямку висовувалися ще до війни, точніше зразу після закінчення будівництва в РСФСР великого Горьківського автозаводу в 1932 році. Але щойно в післявоєнний період розпочалося автомобілебудування на Україні. Воно ще дуже слабе і у великій мірі узалежнене від підприємств, розташованих на терені РСФСР. Так, виробництво легкових автомобілів, обмежується одною маркою малолітражного автомобіля „Запорожець". А кременчуцькі вантажні авта чотирьох типів вантажопідйомністю 7-12 тонн, львівські автобуси й автонавантажувачі виготовляться на Україні лише частково. Силові аґреґати для них постачає Ярославський моторовий завод, отже підприємство, розташоване поза межами України.

Українські економісти стверджують доцільність і економічну вигідність створення на Україні великого комплексу автомобілебудування. Вони висовують домагання прискореної розбудови автомобільної промисловости як неодмінної умови розвитку економіки України.

Але не так думають у Москві. У 1966 році на Україні випродуковано 10,8% загальної продукції автомобілів, а на 1970 рік плянується підвищити це співвідношення лише до 11,6%, тоді як Україна споживає приблизно 18% загальносоюзного виробництва вантажних і легкових автомобілів. При чому ніяких змін у номенклятурі українських автомобілів не плянується.

(З матеріялів Комісії дослідів сучасної України, У. І. Бюро)

(Закінчення буде)

В. Кедровський

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІ КОМУНИ

Великий руїнник сільського господарства Володимир Ленін добре знав, що не легко буде накинути українському хліборобові - індивідуалістові комунальне сільське господарство. Він знав також добре, що московський „мужик" охоче прийме комуністичні форми господарства, бо властиво такі його форми споконвіку були на Московщині: великі родинні комуни, якими диктаторським способом правив старший у роді „большак", і селянський „мір", якому підлягали й яким управлялися окремі господарства. Російські еміґранти в Америці по революції 1917 року рушили до Росії з наміром працювати для її економічного відродження. З приводу цього В. Ленін у листі до неофіційного совєтського представника в ЗДА, Л. Мартенса, писав 22 червня 1921 року: „Я — за, коли американські робітники й колоністи взагалі будуть привозити з собою: 1) харчів на два роки, 2) убрання на той самий час, 3) знаряддя виробництва. В такому разі я буду всемірно підтримувати їх".

У 1919 році виникло в ЗДА перше сільськогосподарське товариство на комуністичних засадах. Незабаром такі товариства засновано в багатьох містах З'єднаних Держав та в Канаді. Уже в 1922 році було їх 75. Управи цих товариств, творячи сільськогосподарськ і комуни та робітничі артілі, пильнували, щоб до їх складу не попали особи з ворожим наставленням до совєтської Росії.

За час від 1921 до 1925 року в Україні створено на найкращих землях дев'ять сільськогосподарськ их, колективів - комун, членами яких були рееміґранти з Америки. Вони добре господарили, поки привезені із ЗДА сільськогосподарські машини та знаряддя працювали справно і поки з-за океану надходила допомога.

Однак, незабаром ентузіязм організаторів повороту еміґрантів на Радянщину згас, бо їм набридли їхні постійні прохання: „дай!" та „подай!". Вони також зрозуміли, що, організовані ними комуни, включаючись в загальне комуністичне сільське господарство на Україні, замість зростати та процвітати, — миршавіють.

Відомості про загальне економічне та політичне життя, що приходили в Америку від рееміґрантів, потверджували ці їх припущення. Тому десь у 1926 році організація комун з рееміґрантів припинилася, і залишилися тільки індивідуальні поворотці, що піддавалися агітації комуністів.

Цих поворотців зустрінуло те, що яскраво схарактеризував Ів. Солоневич у своїй книжці „Загублений совєтський рай". В концентраційному таборі автор цієї книжки познайомився з жидом Марковичем, що еміґрував з Америки до Росії. Маркович звернувся до нього з такими словами: „Якщо ти ніколи у своєму житті не бачив перфектного ідіота, подивись на мене... Я хотів побачити хоч краєчок соціялістичного раю".

Далі Маркович розповів історію про те, як на кордоні виміняли йому 27,000 долярів, які він привіз з собою, на совєтські рублі. Після того почалися здирства, примусові позички й т. д. „А тепер я почуваю себе, як обстрижена вівця".

Така доля спіткала майже всіх репатріянтів до СССР.

Щоб зрозуміти, як комуністична сатрапія грабувала українських селян, подамо деякі відомості, користуючись большевицькими даними.

Отже, перша така комуна, „Сільська Культура", зорганізована в Ню Йорку 1921 року, отримала в Бериславській волості Херсонського повіту поблизу сіл Тягінки й Токарівки 1 000 десятин землі з мастку поміщиків Тропіна й Ерделі. Комуна імени Джана Ріда отримала 1924 року в Калинівці Вознесенського району на Миколаївщині 1 500 десятин. Комуна, що була зорганізована в Клівленді під назвою „Новий Світ", одержала 800 десятин землі з мастку поміщика Злотницького в с. Ружин, Київської губернії. Комуна „Хлібороб", члени якої прибули з Монтреалю і Саскатуну в Канаді, дістала 1 200 десятин землі на Катеринославщині. Також на Катеринославщині к о м у н а „Трудова Нива" дістала 850 десятин. „Інтернаціональна Комуна" дістала в Каховському районі на Херсонщині 1 200 десятин.

Не будемо далі перелічувати цих еміґрантських комун, яким московські большевики щедро роздавали українські землі.

Вживаючи американських методів індивідуального господарства, комуни осягнули великих успіхів, про що з ентузіязмом писала комуністична преса. Та скоро комуністи побачили, що методи нових поселенців заперечують засади комуністичної організації. Щоб спрямувати ці американські комуни в комуністичному напрямку господарювання й політичної нівеляції, місцеві партійні керівники ввели в число їх членів своїх випробуваних людей, створивши там партійні осередки. Як подає „Український Історичний Журнал" у числі 9 за 1965 рік, „партійні організації боролися з дрібновласницькими поглядами окремих комунарів, з намаганням декого якнайбільше використовувати найману робочу силу, з намаганням деяких діячів комун замкнутися, відмежуватися від місцевого населення і т. п."

Вживаючи методів насильства, щоб припасувати американські комуни на московсько - бальшевицький копил, большевики кінець-кінцем зрівняли їх з убогими та миршавими місцевими комунами. Таким чином московські комуністичні сатрапи вбили ентузіязм і бажання американських комунарів брати участь в „будівництві соціялізму".

Л. М.

ВАКАЦІЇ ВЗИМКУ

Кожна пора року має свій чар. Не бракує його й зимі, дармащо звикли ми її часто - густо ображати нелаexistentскавим словом. Особливо чарівні узимку гори. Своєю непорочною красою притягають вони туристів не в меншій мірі, як улітї. Прекрасно розбудована в ЗДА і в Канаді мережа вигідних доріг дає можливість швидкої комунікації, швидкої перемоги над просторами...

Не диво, що любителі зимової краси, а особливо любителі зимового спорту використовують вільні зимові дні на прогулянку в гори, де можна подихати свіжим повітрям, намилуватися красою зимового краєвиду і віддатися зимовому спортові, передусім їзді на лещетах.

Лещетарство в Америці набирає під сучасну пору щораз більшої популярности. Захоплюється цим родом спорту не тільки молодь. Якщо йдеться про старшу ґенерацію українського роду, то сентимент до лещет вивезла вона ще зі старого краю...

Сподіваємося, що і цієї зими численні українські родини вільні від праці дні проводитимуть за містом, на лоні зимової природи.

При цьому може виринути питання: куди їхати? Отож відповідь на це питання і є метою автора цієї статейки.

Мало-хто із наших громадян знає, що в горах Адірондекс, недалеко міста Саратоґа Спрінґ, в Істон Велі (Easton Valley) біля Ґрінвічу (Greenwich, в стейті Ню Йорк, останнім часом виріс прекрасний український ресорт, призначений в першу чергу для зимового спорту, точніше — для лещетарства. Терен для лещетарських з'їздів тут прекрасний. Є спеціяльна їздня для старших і для дітей. Нагору, місце старту, виїжджаєте ви ліфтом, а звідтам уже мчитеся із швидкістю ракети навперейми з вітром...

В українському ресорті в Істон Велі не тільки першорядні умовини для лещетарського спорту. Там є також першорядне влаштування для відпочинку взагалі. Цей ресорт може похвалитися великим модерно обладнаним мотелем на 20 кімнат, двома меншими домами, рестораном „Карпатія", і великим будинком і залею для танців, залею для гри в білярд, кафетерією.

Ресорт в Істон Велі подуманий також і як літній ресорт. Простору й повітря там багато, а гарну й здорову купіль забезпечує величезний новозбудований басейн.

Хто любить відпочивати в тихому куточку, а при тому мати всі вигоди і не витратитися понад стан, повинен подумати над тим, чи не загостили б до „Істон Велі", до української оселі, що є власністю спілки під зарядом симпатичного голови пана Маріяна Цьолка. Не бракує там господарної руки пані Надії Цьолко.

о. Семен Гаюк

БОЛЬШЕВИЦЬКА „ОБРЯДОВІСТЬ"

(2)

Це мав би бути типовий обряд при народженні дитини, що нібито мав замінити церковне хрищення. І от таким убогим, беззмістовним, примітивним обрядом большевицька влада силою обслуговувала своїх громадян десятки років. Щойно тепер, у 50-ліття захоплення влади большевиками на всьому просторі кол. царської імперії, офіційний совєтський автор заявляє, що „форма, не наповнена змістом, розпалася, а між тим хороший новий обряд необхідний". Треба створити, на його думку, новий ритуал, надавши йому особливу урочистість і теплоту" (ст. 47).

З цього зауваження автора стає ясним, що до цього большевицька влада не спромоглася створити „урочистого теплого" ритуалу при народженні дитини, а все, що творилося до цього часу, це було не що інше, як безбожна профанація над новонародженою дитиною та її батьками.

2

А тепер погляньмо, як відбувається шлюб в СССР.

У великих містах, наприклад у Ленінґраді, Москві, Києві, Одесі, вже існують т. зв. „шлюбні палаци". В них, як пише Філатов, шлюбні церемонії відбуваються дуже урочисто. Молоді йдуть по розстеленому килиму. Грає музика. Вся церемонія відбувається за єдиним офіційним порядком. Її довершує урядовець ЗАГС'у, або якась партійна шишка. Головним моментом є виголошення своєрідної формули шлюбу: „Згідно з Законом (з великої літери) про шлюб і родину в СРСР — об'являю вас чоловіком і жінкою". Це виголошення, твердить автор, звучить урочисто, зворушуюче. Повіримо йому, що така шлюбна церемонія, якщо не урочисто, то, принаймні, пристойно відбувається в цих „шлюбних палацах". Але можна собі уявити, як відбуваються ці шлюби в малих містах або в колгоспних селищах.

Філатов подає такий образок: „Молоді приходять до колгоспного клюбу брудного і непривітного. Голова колгоспу, що довершує церемонію, пишається на сцені у сорочці-„ковбойці" з короткими рукавами, і слова державного акту виголошуються, як правило, сухо і нецікаво, роблять враження сухої, стертої урядової фрази. Ці слова зовсім не хвилюють тих, до кого вони відносяться."

А ось іще один приклад большевицького шлюбу: В колгоспному клюбі, на той день перейменованому в „кімнату щастя", голова колгоспу, як особа, що довершувала „обряд реєстрації шлюбу", зв'язав стрічкою руки молодим і обвів їх тричі довкола свого письмового стола, немов у церкві довкола аналоя. А після цього молоді зобов'язані були принести горілку і почастувати нею голову і всіх присутніх" (стор. 41).

Ясно, що таке примітивне і неохайне большевицьке лицедійство, позбавлене всякого змісту і надто вбоге формою не могло захоплювати людей, і по багатьох районах подібного роду большевицьких шлюбних церемоній не переводили. „Товариші, — нарікає автор, — не зрозуміли значення праці над створенням нових большевицьких обрядів та їх ідеологічного, етичного і естетичного значення у вихованні будівників комунізму" (стор. 42).

3

Не кращою є у большевиків справа похорону.

Церковні похоронні процесії в СССР заборонені, але населення, де тільки є можливість, звертається до священиків і просить їх виконати похоронні відправи або в домі жалоби, або на цвинтарі. Тож майже всі похорони, особливо по селах, нехай в обставинах утиску і обмежень, відбуваються з участю духовенства, або де такого нема — з участю самих вірних, які самі відчитують і співають молитви і пісноспіви.

Чому дістеться не так, як би то бажала большевицька влада? Бо, поперше, народ у своїй масі зберіг віру в Бога і любов до св. Церкви. Подруге, большевицький трафаретний церемоніял, з оркестрою і бубнами там, де вони є, з довжелезними пропаґандивними промовами, остогид переважаючій масі населення, і нічого дивного, що Філатов домагається, так би мовити, реформи похоронного церемоніялу. Він навіть бере на себе труд і подає плян, за яким належало б переводити похорони за „новим обрядом". План його похоронного церемоніялу такий:

„Треба вивісити некролог з портретом померлого і дати жалобне оголошення в многотиражній газеті. Замовити труну і вінки, краще, звичайно, з квітів і ялівцю, ніж паперові. Забезпечити транспорт, декорувати приміщення, де буде відбуватися громадянська панахида. Замовити оркестру. Опрацювати ввесь хід похоронної церемонії. Не забути про свояків покійного і оточити їх увагою. При такій підготові похорон пройде може скромно, але гідно".

Розважаючи над рядками цієї „програми", не так уже скромної, як цілковито пустої, годі не сумніватися, щоб такий похорон пройшов гідно.

Говорячи про похорон, автор цілком природньо приходить до справи кладовищ, мимоволі даючи яскраву картину їх руїни та занедбання.

Ось що він пише з цього приводу:

„Нічим не можна виправдати ту кричущу запущеність і занедбаність, в якій перебувають численні наші кладовища, особливо сільські. Хрести і пам'ятники повалились, все це заросло кропивою і бур'яном, огорожі впали. Це вже більше, як непошана до пам'яті батьків. Це — непошана в першу чергу до самих себе і, може бути, несвідоме блюзнірство." (стор. 71).

Вина за це падає цілковито на большевицьку адміністрацію.

Згадує Філатов і про церковні свята, які ще й донині святкуються майже по всіх містах і селах Совєтського Союзу. Відзначають їх навіть і по тих містах та селах, де вже давно нема ані церкви, ані священика. Сам народ святкує і додержує давньої церковної традиції. „Церковні свята, — пише Філатов, — продовжують залишатися діючим засобом релігійної пропаґанди і, значить, шкода від них не тільки матеріяльна, але й ідеологічна". (ст. 84).

Але особливо дошкуляють большевицькій владі храмові, престольні свята. Як войовничий атеїст Філатов дуже бажав би храмові свята остаточно скасувати, але як це зробити, він і сам докладно не уявляє, бо тут бажання воюючих атеїстів зустрічає сильний спротив народної стихії. „Престольним святам не місце в побуті колгоспного села, — пише він, — але їх не можна просто заборонити, як це пробують робити окремі, не в міру завзяті сільські керівники. Вони проводять через загальні збори колгоспників постанови про відміну святкування храмових днів . . . а свята ці, не вважаючи на усі постанови, продовжують жити" (ст. 84).

І саме тепер, у 1967 році, большевицьке керівництво

(Закінчення на стор. 3-ій)

ГЕНЕРАЛ ВІЛЬЯМ ВЕСТМОРЛЕНД І АМБАСАДОР ЗДА У В'ЄТНАМІ ЕЛСВОРТ БУНКЕР ВИСЛОВЛЮВАЛИСЯ ОПТИМІСТИЧНО ПРО стан у Південному В'єтнамі. Вони виступали в телевізійній програмі та підкреслювали, що американці й південно-в'єтнамський уряд роблять „не яскраві, але постійні ступневі поступи". Якщо ті поступи будуть іти тим самим темпом, то названі мужі припускають, що до двох років можна буде відтягнути ступнево з Південного В'єтнаму американські збройні сили. Зате ген. Вестморленд рішуче противився припиненню налетів проти Північного В'єтнаму, вказуючи на величезні шкоди що їх мас Північний В'єтнам, і його потребу тримати найменше 150.000 осіб, в тому числі багато техніків, для протилетунської оборони та направлювання шкод.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ
ВІДДІЛ в ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.

— вшановує —

50-річчя Української Національної Революції та творення Збройних Сил України і 49-ті Роковини Листопадового Зриву

в неділю, 26 листопада 1967 р.

о год. 4-та по пол.
у ВЕЛИКІЙ ЗАЛІ УНДОМУ
при 92-96 Фліт вул., Джерзі Сіті, Н. Дж.

В програмі беруть участь:

Ген. Павло Шандрук — Святочна промова. **Юрко Федорів** — баритон сольоспів. При фортепіяні **проф. Є. Крахно. Хор „Боян"** — Пассейк, Н. Дж. Диригент **Ярослав Костишин**. Солісти: **Анна Макаренко і Константин Корінець. Танцювальний ансамбль „Лиман"**, Пассейк, Н. Дж. Мистецький керівник: **Роман Стеткевич. Школа Українознавства** в Джерзі Сіті — деклямації.

■

Від год. 3-ої по пол. **ПОКАЗ СВІТЛИН ДІЯЧІВ І ПОДІЙ З ДОБИ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.**

■

О год. 10-ій ранку будуть відправлені в Українській Католицькій і Православній Церквах БОГОСЛУЖБИ В НАМІРЕННІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

■

До чисельної участи запрошуємо Шановне Громадянство і Молодь.

НАСТОЯТЕЛЬ І ПАРАФІЯЛЬНА РАДА
СВЯТО-МИХАЙЛІВСЬКОЇ ПАРАФІЇ УАПЦ
в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

повідомляє, що

в суботу, 25-го листопада 1967 року

— відбудеться —

УРОЧИСТЕ СВЯТКУВАННЯ ХРАМОВОГО СВЯТА ПАРАФІЇ

(СВ. АРХИСТ. МИХАЇЛА)

Урочиста Соборна Служба Божа о 10 год. ранку
По Службі Божій — **СВЯТКОВИЙ ОБІД**
До участи у святкуванні запрошується всіх християн.
З любов'ю у Христі:

НАСТОЯТЕЛЬ І ПАРАФІЯЛЬНА РАДА
Адреса Церкви: 25 вулиця, між Бродвей і 6-ою евеню

ЗАХОДОМ СОЮЗУ УКРАЇНОК — ВІДД. 86
в НЮАРКУ, Н. Дж.

— відбудеться —

в неділю, 26-го листопада 1967 року

ДИТЯЧА ОСІННЯ ЗАБАВА

в залі Школи св. Ів. Хрестителя

при Сенфорд і Айві вул. в Нюарку, Н. Дж.
Початок о год. 3-ій по пол.

В програмі: гри і забави, дитячий фільм, маґік і інші несподіванки.

Добірний буфет. Вступ $1.00

Український Військово-Історичний Інститут при НТШ

Третя Наукова Конференція

для відзначення 50-РІЧЧЯ ВІДНОВЛЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

відбудеться в суботу, 25-го листопада 1967 р., точно в годині 6-ій веч. в залі Українського Інституту Америки, 2 Схід 79-та вулиця в Ню Йорку.

Доповідь виголосить проф. **МИРОН ЗАКЛИНСЬКИЙ** на тему „Листопадовий переворот в історичній перспективі".

Вхід вільний. Гостям раді!

Дирекція Українського
Військово-Історичного Інституту при НТШ

Об'єднання Українських Письменників „Слово"

25-го листопада 1967 року

о 6-ій годині вечора
в залі Українського Інституту Америки
2 Іст 79-та вулиця, річ 5-ої Аве. в Ню Йорку

— відбудеться —

ЗУСТРІЧ З ГОСТЯМИ ІЗ ЕВРОПИ
проф. Юрієм Бойком із Мюнхену і проф. Володимиром Яневим із Парижу

У програмі Зустрічі. Проф. Юрій Бойко прочитає доповідь „До проблеми еволюції стилю Івана Франка" (Від „Панських жартів" до „Смерти Каїна").
Після доповіді запитання, відповіді і розмова з Гостями.

Клюб Круглого Стола в Ню Йорку

повідомляє, що черговий

ДИСКУСІЙНИЙ ВЕЧІР

відбудеться у четвер, 30 листопада 1967 року, в год. 7:30 веч., в залі **ФРІДОМГАВЗ**, 20 Вест 40 вул. в Ню Йорку. Доповідь на тему: „Що і як далі?" — (про припинення культобміну, українську політику і ситуацію в світі) — виголосить **ВСЕВОЛОД ГОЛУБНИЧИЙ**. **УПРАВА**

80-та річниця проф. О. Грановського

4-го листопада 1967 р. визначному науковцеві, політичному і суспільно-громадському діячеві, поетові і фундаторові Українського Відділу Бібліотеки Міннесотського Університету — проф. О. А. Грановському, довголітньому членові УНС, сповнилося 80 років життя.

26-го листопада в його честь відбудеться Ювілейний Бенкет, на який Діловий Комітет запросив широке громадянство Твин-Сіті.

До почесного Ювілейного Комітету, очоленого головою Центр. Управи ОДВУ проф. Б. Гнатюком, увійшли Настоятелі українських церков Твин-Сіті та представники українських політичних, суспільно-громадських, комбатантських, молодечих, наукових та мистецьких організацій.

проф. Ол. Грановський

У мистецькій програмі беруть участь: проф. О. Костюк, О. Остапчук, Н. Пачковська, Л. Курилко, О. Мірза, бандуристки - студентки Галя - Тетяна - Еля Вовки та інші.

З нагоди ювілею редакційна колеґія під керівництвом проф. Ю. Пундика видасть Ювілейний збірник.

У висліді Світової Ювілейної Сесії УВАН створено Українську Наукову Раду у вільному світі

Вінніпеґ. — Для відзначення роковин оснування Української Академії Наук у Києві й УВАН у Вільному Світі, відбулася Світова Ювілейна Сесія УВАН дня 12-го листопада, тут, в центрі українського життя в Канаді — Вінніпезі. Простору залю Українського Народного Дому виповнила вщерть публіка, в тому представники українських організацій і установ та студентська молодь. Члени УВАН і Президія в академічних тогах зайняли місця кругом залі. Сесію відкрив Президент УВАН проф. Яр. Рудницький коротким вступним словом, вітаючи приявних та подаючи до відома ціль зібрання: з нагоди Світового Конґресу Вільних Українців, що саме проходить у Ню Йорку, представники української вільної науки, які репрезентують більшість українських наукових установ в Европі, Америці, Канаді й Австралії основують Українську Наукову Раду в Вільному Світі (УНРВС), що має репрезентувати українську науку, а теж, і продовжувати добрі традиції Українського Академічного Комітету, що діяв у Празі, між двома світовими війнами й мав акредитацію при Лізі Націй. Предсідник попросив приявних встати з місць і прочитав текст історичного документу — заяви в справі оснування Української Наукової Ради в Вільному Світі, що її підписали: Сеньйор української науки, почесний професор Манітобського університету й Колеґії св. Андрея, Митрополит Іларіон др. І. Огієнко), проф. А. Архімович, президент УВАН у Ню Йорку, проф. М. Боровський, директор інституту Дослідів Волині, д-р Р. Єндик, ректор УТГІ, Мюнхен, д-р В. Кисілевський, Голова Осередку Праці НТШ (Канада) в Оттаві й член Української Дослідчої Фундації, проф. В. Кубійович, голова найстаршої европейської клітини Наукового Товариства ім. Шевченка, Сарсель — Париж, Франція, д-р Микита Мандрика, секретар Української Наукової Ради в Канаді (що започаткувала акцію в справі створення УНРВС), о. шамбелян М. Марусин від Українського Католицького Університету в Римі, Італія, проф. О. Оглоблин, голова Українського Історичного Т-ва в Вільному Світі, проф. О. Пріцак, голова Наукової Ради Катедри Українознавства в Америці, д-р І. Рибчин, голова Наукового Т-ва ім. Шевченка в Австралії та проф. Яр Рудницький, Президент УВАН та Голова Представництва Українського Вільного Університету в Канаді. Отак завершено структуру української вільної науки — говорив предсідник й окремою пропозицією СКВУ заплановано пов'язання її з Світовим Секретаріятом СКВУ в майбутньому. З черги відбулася церемонія відзначення врученням почесних грамот признання УВАН для діячів української культури: грамоти одержали Святослав Гординський з Ню Йорку, Григорій Крук із Мюнхену (in абсенція) та Юрій Стефаник із Едмонтону. В імені відзначених, а зокрема в імені Гр. Крука, якого перша канадійська виставка проходила з нагоди Сесії УВАН в УНДомі, дякував Президії УВАН Св. Гординський. Другою частиною Сесії проводив віце - президент УВАН д-р М. І. Мандрика. В її програму входила доповідь Юрія Стефаника про Івана Франка й Василя Стефаника. Доповідача представив один із ініціяторів Фундації Д. Лобая при УВАН Тома Кобзей, який покутським говором відчитав „Синів" В. Стефаника. Після доповіді відбулася дискусія, в якій приймали участь Св. Гординський, О. Неґрич, А. Качор, Яр. Рудницький, С. Залозецька, Т. Кобзей, О. Войценко й інші. Після Сесії приявні оглядали виставку скульптур і світлин Гр. Крука, до якої пояснення давав Св. Гординський. **(Б. Г. С-р).**

В УКРАЇНІ ПОМЕРЛА ДІЯЧКА МАРІЯ ТИСОВСЬКА

Калуш, УССР. — Дня 1-го листопада 1967 р. в місті Калуші, Івано - Франківської области, померла на 90-му році життя скромна, але завжди активна громадська діячка Марія Тисовська із Гарасевичів, — мати й бабуся великої родини відомих у громадському житті за кордоном діячів. Похована на місцевому цвинтарі.

КАРТИНИ М. ГЛУЩЕНКА В КАНАДІ

Київська „Культура і Життя" з 16 листопада надрукувала таку замітку: „Моя рідна земля" — нак називається виставка картин народного художника УССР Миколи Глущенка, відкрита в переддень 50-річчя Великого Жовтня в Канадці, у Торонтській мистецькій галереї „Ми і світ". В творах художника постає сучасна Радянська Україна. Чимало з робіт створено М. Глущенком на будівництві Каховської гес". М. Глущенко був довгий час еміґрантом у Франції і повернувся до СССР ще перед Другою світовою війною.

З листів до Редакції

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В „Свободі" від 11 листопада ц. р. ч. 208, в замітці про склад делеґації УПЦеркви в ЗДА на СКВУ, трапилась прикра помилка. Як делеґата нашої Церкви від мирян, у замітці подано „Василь Сагайдук, кол. полк. Армії УНР". В дійсності ж — Василь Сагайдак, підполковник активної резерви Американської Армії, цебто Армії ЗДАмерики.

З НАШИХ БУДНІВ

ЗУСТРІЛИСЯ НА КОНҐРЕСІ

Під час нарад нашого світового парляменту (як дехто називав СКВУ) делеґат з Ню Йорку несподівано зустрів земляка, з котрим бачився востаннє 22 роки тому, в якійсь гірській закутині, в Долішній Австрії, коли то розійшлись їхні скитальські путі в різні, можна б сказати, сторони світу: один почимчикував до Інсбруку, другий подався на Баварію. Звичайно, делеґат з Арґентини зразу не пізнав делеґата з Ню Йорку, і навпаки. Добру хвилину недовірливо приглядались один одному, поки „арґентинець" не вхопив нюйоркчанина за барки, потряс ним ентузіястично і скрикнув:

— То ти, Іване?.. А бодай тебе качка копнула!.. Чого ж ти так подався допереду і посивів?

Делеґат з Ню Йорку звернув увагу „арґентинцеві", що той, нівроку, теж попереду носить досить велику „торністру" і маківка в нього не та, — була, мовляв, колись Говерля та й обернулася в Лисоню. Гай-гай! „Були перли, та й ся стерли..." Під час перерви в нарадах заскочили в кафетерію, сіли та й розговорились, розказали один одному історію свого життя. Виявилось, між іншим, що „американець" змінив політичну орієнтацію, а „арґентинець" заміняв жінку, — не на тютюн та люльку, — як у пісні співається, а старшу на молодшу...

— Жінка-жінкою, — махнув рукою, — політика-політикою, а ти мені розкажи, так, по щирості, як то воно було, коли ми загубили один одного тоді, в Альпах?..

— Як це було? — задумався „американець". — Досить паршиво... Був кінець квітня, ліпив сніг з дощем, а ми ночували в дерев'яній шопі з сіном, недалеко залізничого перестанку. Над ранком надлетіли альянтські літаки, пустили кілька „куферків" на колію, а ми з переляху як розбіглися кожний в іншу сторону, то вже потім не могли відшукати один одного. Здається, навіть не мали змоги попрощатись...

— Отож! Такого страху нагнали нам бісові альянти! А тепер скажи мені, під словом чести: чи подарував мені свого коца, чи я, делікатно сказавши, присвоїв собі його, або вкрав?..

— Що ти вигадуєш! Я ж мав тоді два коци, старий і новий. Тобі відпустив той старший, порядком культурної виміни: за бохонець хліба.

— Ну, то й слава Богу! — скрикнув на радощах „арґентинець" і міцно потис руку „американцеві". — А ти уяви собі, що мене двадцять два роки совість мучила, що я тебе тяжко скривдив! Коли мені переказали з Мюнхену, що ти опинився в туберкульозній санаторії, я подумав собі — це моя вина! Забрав чоловікові тепле накривало, той простудився, набрався хвороби і тепер, через мене, помирає... Хотів писати тобі листа, вибачатись, але тоді треба було б віддати назад коца, а я другого ще не мав... Ну, аж нині камінь звалився мені з грудей, коли я впевнився, що совість моя чиста! Хоч би тільки для того варто було приїхати з Арґентини на Світовий Конґрес Вільних Українців до Ню Йорку! Та й ще побачив, при тій нагоді, клаптик України на вільній американській землі — вашу славну Союзівку.

Ікер

БОЛЬШЕВИЦЬКА „ОБРЯДОВІСТЬ"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

сушить собі голову, в який спосіб відвести народні маси від цих церковних святкувань. Які б то ще придумати свята, окрім державних, бо і день 1-го травня і день Леніна, і жовтневі дні — цього ще замало. Треба дати ще щось народові, щоб, так би мовити, вибити клин клином. І винахідливий атеїстичний пропаґандист пропонує святкувати по колгоспах дні в честь видатних совєтських людей, таких, наприклад, як Семен Будьоний, Чапаєв, Валерій Чкалов та інші. Він вважає, що найкраще булоб святкувати дні їх народження. А всяких Пантелеймонів, Миколаїв, Іванів — геть! (стор. 85).

Та ба! На цьому винахідливість атеїста не обмежується. Його фантазія працює буйно. Він винаходить ще цілу низку інших святкувань. Він доконче радить партійним організаціям впровадити в колгоспний побут „свято врожаю", на якому з добре продуманим ритуалом відбувалось би „посвячення в хлібороби молодих людей, що вирішили назавжди зв'язати свою долю з ріллею і колгоспом" (стор. 89). Крім того, „свято врожаю" мало б проходити з метою виявлення досягнень колгоспу і з особливим узглядненням, скільки саме зерна віддав колгосп державі.

Звичайно, сама ідея „свята врожаю" не є лихою, якби в цей день вшановувано тяжку працю хлібороба. Але мета тут інша — вдарити дошкульно по церковно-народних традиціях і святкуваннях, а заразом натиснути на закабаленого хлібороба, щоб він ще більше віддав хліба червоним дармоїдам. Врешті, ідея „свята врожаю" не ориґінальна, бо обжинкові святкування від віків існували не тільки серед народів Европи: українців, поляків, словаків та інших, але майже серед усіх народів світу.

Окрім „свята врожаю" Філатов наполягає на встановленні „свята весни", як антитези святу Великодня, „свята зими" (стор. 95), як антитези Різдвяним святам, і „свята російської берізки" (стор. 108), як антитези святу Трійці.

В реґіональних або колгоспних розмірах доконче треба впровадити, на його думку, ще такі свята: „свято доярки", „день рибалки", „свято астраханського кавуна", „свято астраханського помідора", навіть „свято березового віника для любителів російської лазні" і багато інших дивовижних свят, про які вже годі розповісти в цій статті.

Отож, з книжки Анатолія Філатова ми бачимо, до якого абсурду докотилася большевицька влада в своїй невиправданій і недоцільній боротьбі з релігією, які моральні знущання і тортури зносив і зносить в Совєтському Союзі віруючий народ!

Уже п'ятдесят років большевики брутальною силою намагаються знищити церковні обряди і звичаї, а на їх місце нав'язати наспіх придумані карикатурні ритуали і безглузді святкування. Але віруючий народ витерпить до переможного кінця, і пам'ять про гнобителів його сумління, раніше чи пізніше, „загине з шумом". (Пр. Амос. 2,2).

(Кінець)

З глибоким жалем повідомляємо наших Приятелів і Знайомих, що наш **Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ**

бл. п. ОЛЕКСАНДЕР ДЕМЧИШИН

упокоївся в Бозі, заосмотрений Найсвятішими Тайнами дня 20-го листопада 1967 р. у Філядельфії, Па. на 72-му році життя.

ПАРАСТАС відбудеться у п'ятницю, 24-го листопада 1967 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні при 858 Н. 22-га вул. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН — в суботу, 25-го листопада 1967 р. о год. 8:30 ранку з похоронного заведення до церкви св. о. Миколая при 24-ій і Паплер вул., а відтак на цвинтар у Факс Чейсі.

Горем прибиті:

дружина — **ОСИПА**
дочка — **ОЛЬГА** з Чоловіком і Дітьми
син — **БОГДАН** з Дружиною і Дітьми
та Родина

Ділимося сумною вісткою з Українськими Педагогами, Приятелями і Знайомими, що 20-го листопада 1967 року по короткій недузі, упокоїлась в Бозі на 85-му році життя

бл. п. МАРІЯ ПАВЛІВНА ЮРКЕВИЧ

довголітній педагог і редактор видань для дітвори.

ПАРАСТАС за спокій душі Покійної буде відслужений у похоронному заведенні Насевичів у Філядельфії, при 109 E. Tabor Rd. у п'ятницю, 24-го листопада 1967 р. о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 25-го листопада 1967 р. о год. 8:30 ранку з похоронного заведення, а потім о год. 9-ій з церкви св. Покрови на цвинтар у Бавнд Бруку, Н. Дж.

●

Замість квітів чи вінків на бажання Покійної, прохаємо складати датки на УВАН.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕҐІЯ ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ"

З глибоким смутком і жалобою повідомляємо наше Членство і Українську Громаду, що в четвер, 16-го листопада 1967 року в Балтімор, Мд., упокоївся в Бозі на 66-му році життя

бл. п. д-р АНДРІЙ РАСТАВЕЦЬКИЙ

довголітній член Екзекутиви місцевого Відділу УККА та довголітній референт Народнього Фонду, примірний громадянин і громадський діяч.

●

Дружині Покійного і Його Рідні висловлює співчуття
ЕКЗЕКУТИВА УККА в БАЛТІМОР, Мд.

Друзів Пластунів і ВШ. Громадянство повідомляємо з глибоким жалем, що дня 21-го листопада 1967 р. в Дітройті після важкої недуги упокоївся в Бозі

Ст. Пл. ОРЕСТ ЮРІЙ БІЛИЙ

абсольвент університету в Дітройті, член 3-го Куреня УСП „Лісові Чорти", народжений 30-го січня 1946 року в Авгсбурзі, Німеччина.

ПОХОРОНИ відбудуться в п'ятницю, 24-го листопада 1967 р. о год. 9-ій ранку з похоронного заведення п. Бугая в Гемтремк на цвинтар Mont Olivet.

●

ВШ. Батькам і Родині Покійного висловлюємо наше щире співчуття.

3 КУРІНЬ УСП і УПС „ЛІСОВІ ЧОРТИ"

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого **МУЖА і БАТЬКА**

бл. п. СТЕПАНА ҐАНКЕВИЧА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

в церкві **РОЖДЕСТВА ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ** в **ЛОС АНДЖЕЛЕС**, Каліфорнія

в суботу, 2-го грудня 1967 року

о год. 8:30 рано

Родину, Приятелів і Знайомих просимо про молитви за Спокій Його Душі.

Дружина — **ГАЛИНА** з Доньками і Зятем

У ВОСЬМУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. МИКОЛИ ШУСТА

в суботу, 25-го листопада 1967 року
о год. 7:30 ранку

відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в Церкві **СВ. ЮРА** в **НЮ ЙОРКУ**

Про молитви за Душу Покійного просить Рідню, Друзів і Знайомих
син **ВАСИЛЬ ШУСТ**

Замість квітів на могилу

бл. п. проф. **НЕСТОРА КУЗЬО**

Товариші і Знайомі з Медики, повіт Перемишль, зложили на Енциклопедію Українознавства (НТШ, Сарсель): д-р В. Бурдьо 20 дол.; по 10 дол.: П. Гула, К. і А. Бук, А. Кусень, А. Лупиняк, В. Смотрич, В. Левицький; по 5 дол.: д-р Я. Малецький, І. Станько, С. Івашко, А. Мирон, В. Івашко; Д. С. Голик 8 дол.; д-р Ю. Малецький 7 дол. Разом 120.00 долярів.

●

Дружині Покійного і Рідні висловлюємо глибокі вирази співчуття.

Замість квітів на могилу
ДОРОГОГО СТРИЙКА

бл. п. дир. Савина Адріяновича

складаємо 10.00 долярів
на Український Католицький Університет у Римі.

Ярослава і Богдан **ДАНИЛЕВИЧІ**

Замість квітів на могилу

інж. Миколи Олексієвича Заборського

складаю:
на УВАН — 5 дол., на НТШ — 5 дол., на Церкву-Пам'ятник в Бавнд Бруку, Н. Дж. — 5 дол.

●

Родині Покійного висловлюю співчуття.

ОЛЕКСА ТАРАН
(бувший студент Донецького Індустріяльного Інституту)

Б. Солук уже приготовив документальний фільм з СКВУ

Ню Йорк. — Відомий наш фільмовий продуцент Б. Солук, засновник і власник фільмової фірми „Сол-Лукс Сінема" в Голливуді в Каліфорнії, вже приготовив та показав документальний кольоровий фільм з першого Світового Конгресу Вільних Українців. Цей свій звуковий фільм він уперше показав у вівторок, 21-го листопада, в мешканні президента СКВУ о. д-ра Василя Кушніра в готелі Гілтон та в його приявності — безпосередньо перед його виїздом до Вінніпеґу — і кількох інших учасників СКВУ. На фільмі у першоклясному технічному виконанні показано найголовніші сцени з Конгресу, Манифестації за Волю України, конгресового бенкету та інших конгресових імпрез, включно з демонстраціями.

Крім п. Солука, Конгрес фільмував інший наш фільмовий продуцент п. Ярослав Кулинич.

Померла педагог і письменниця Марія Юркевич

Філядельфія. — Після довгої хвороби тут померла 20 листопада 1967 року, на 85-тому році життя, відомий педагог і редакторка дитячих збірок та дитячої сторінки в журналі СУА „Наше Життя" Марія Павлівна Юркевич, уроджена Наддніпрянщини. Останнім часом над хворою і самітньою діячкою опікувались її співробітниці і подруги з Союзу Українок Америки. Марія Юркевич зредагувала багато збірок для дітей, під назвами: „Весна", „Літо", „Осінь", „Зима" та ін., була членом Об'єднання Працівників Дитячої Літератури ім. Л. Глібова, а з її великого педагогічного досвіду користались багато молодших віком вчителів. Похована на цвинтарі в Бавнд Бруку. Вічна Їй Пам'ять!

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

СВЯТКОВА ВІДЗНАКА В АРГЕНТИНІ ДО 25-РІЧЧЯ УПА

Заходами міжорганізаційного Комітету в Буенос Айресі для відзначення 25-ліття УПА видано святкову відзнаку УПА, яку спроєктував графік Володимир Каплун. Відзнака круглої форми з позолоченого металю, розміру трохи більша від монетицента, покрита синьою емалевою барвою, на якій золотими літерами вибито овальний напис вгорі: „Буенос Айрес, Арґентина", в центрі під тризубом „25-ліття УПА", а внизу під двома схрещеними мечами: „1942 — 1967". Член делеґації українців з Арґентини на СКВУ, під керівництвом президента УЦРепрезентації д-ра Василя Іваницького, видавець і редактор п. Юліян Середяк передав примірники відзнаки до Крайового Комітету в ЗДА для вшанування Річниці створення УПА, і до кількох українських музеїв у ЗДА для збереження, враховуючи те, що цих по-мистецькому виконаних відзнак було випущено тільки 500 штук.

ПРОФЕСІЙНІ ДОПОВІДІ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Управа Т-ва Українських Інженерів, Відділ в Н.И., влаштовує конференцію - сходини дня 2-го грудня 1967 р. о год. 7-й вечора в Українському Інституті Америки, 2 Східня 79-та вул. в Н. И., на якій доповідатимуть: проф. д-р Микола Зайцев „Деякі дані про промисел в Україні" та інж. Евген Івашків „Деякі функції вітамінів в організмі". Після доповіді дискусія.

ЗУСТРІЧ „СЛОВА" З ПРОФ. Ю. БОЙКОМ І ПРОФ. В. ЯНЕВИМ

Ню Йорк. — Об'єднання Українських Письменників „Слово" влаштовує в суботу 25 листопада ц. р. зустріч із гостями з Европи: проф. Юрієм Бойком та проф. Володимиром Яневим. У програмі зустрічі доповідь проф. Ю. Бойка п. н. „До проблеми еволюції стилю Івана Франка". Початок зустрічі о год. 6-ій вечора в залях Українського Інституту Америки при 2 Іст 79-а вулиця.

ДИТЯЧА ОСІННЯ ЗАБАВА В НЮАРКУ

Нюарк, Н. Дж. — Заходом 86-го Відділу СУА відбудеться в неділю 26 листопада, о 3-й г. по полудні, в залі школи св. Івана Хрестителя при Сенфорд та Айві вулиці в Нюарку Дитяча осіння забава. В програмі: дитячий кінофільм, гри, забави, виступ чародія маґіка та ін. несподіванки. Крім розваг — смачний буфет. Вступ лише 1 долар.

Уряд має зменшити видатки на $4 більйони; банки збільшують відсотки

Вашингтон. — Представники Уряду та деякі члени Конгресу заявляють, що пляпуться зменшити федеральні видатки на 4 більйона дол., щоб цим способом спонукати Палатну Комісію Способів і Засобів до схвалення збільшення прибуткових податків. Голова цієї Комісії конгресмен Міллс заявив, що не перешле проєкту про збільшення податків до повної Палати так довго, поки Уряд не зробить редукції у федеральному бюджеті. Уряд мав би зменшити видатки на необоронні цілі, а з оборонних цілей ті витрати, які не відносяться до війни у В'єтнамі. У зв'язку з фінансовою кризою у Великій Британії американські банки збільшують відсотки від позичок. Перший збільшив відсотки з 5.5 до 6% Континентальний Іллинойський Банк в Шикаґо. Деякі банки були проти збільшення відсотків, але найбільшого дня і численні великі банки в Ню Йорку повідомили про збільшення відсотків. Великі банки йдуть за слідом Федеральної Резервової Системи, яка ще в понеділок, після того, як в Великій Британії повідомлено про обезцінення на 40 центів фунта стерлінгів, збільшила відсотки з 4-ох до 4.5 відсотка від позичок, які вона дає банкам.

Євангельсько-баптистська Богослужба в Ню Йорку

З приводу закінчування праці СКВУ та „Дня Подяки", у неділю 19 листопада відбулась Богослужба вдячності 1-ої Української Євангельсько-Баптистської Церкви міста Ню Йорку, в приміщенні церкви для всіх народів на 2-й авеню. Богослужбу розпочав пастор П. Антонюк, промовляли гості і делегати-євангелики на СКВУ: місіонерка П. Боровська, пастор Г. Домасович, проводячий Громади Яросл. Швець, святковою програмою проводив пастор Іван Угрин. Головними промовцями були: пастор В. Домасович та голова Всеканадійського Українського Євангельського Об'єднання пастор Петро Кіндрат з Вінніпеґу. Співав хор в супроводі оркестри з Нюарку. На обіді, влаштованому сестрами місцевої громади, було понад 70 осіб.

МОЛОДЬ ВТІКАЄ ІЗ СЕЛА

Київська „Молодь України" з 11 листопада свідчить: „Закріплення молоді на селі значною мірою залежить від пільг та привілеїв для неї, з яких найголовніше — чуйність, увага. Ніщо так не шкодить справі, як черствість господарників. А юнь хоче бачити наставника, а не адміністратора. Окрики можуть звести нанівець всю кропітку роботу. І трапляється так, як в одному сусідньому з Соболівкою колгоспі, де особливо практикується адміністрування Тут послали на курси механізаторів 28 чоловік, а повернулося лише п'ять. Решта влаштувалася на роботу будь-де, тільки не в рідному селі, де начальство з характером" і, додамо, де державну панщину найгостріше відчувають „щасливі" громадяни московської тюрми народів.

Комунізм — комунізмом, а традиції — традиціями

„Молодь України" з 14-го листопада повідомила про весілля в с. Антопіль, на Вінничині: „Молода ходила антопільськими вулицями у колі дружок і не минала жодного двору: — Прошу до мене на весілля! — І ось уже в хаті і на подвір'ї повно гостей. Закружляли в мелодійному вальсі дружки з дружбами"...

„У супроводі дружок, боярів, друзів, родичів, сусідів, знайомих весільний кортеж прямує до клюбу. Хлібом-сіллю зустрічають наречених"... На фотознимці молода у весільному вельоні, юнак-шофер з колгоспу, в білій сорочці з краваткою. І хоча були на тому весіллі промови навіть про комунізм, молоді й учасники, як можна бачити з фотознимки, не втрачали гумору.

Збори Відділів УНС

СУБОТА, 25 ЛИСТОПАДА 1967 р.

ФІЛАДЕЛЬФІЯ, Па. Звичайні місячні збори членів В-ва св. Юрія — 239 Відд. в год. 3:30-4:30 в Горожанськім Клюбі при 847 N. Franklin. — Д-р В. Галан, предс., М. Ковальчук, секр.

НЕДІЛЯ, 26 ЛИСТОПАДА 1967 р.

АСТОРІЯ, Н. Й. Місячні збори В-ва св. о. Миколая — 5-ий Відд. о год. 5-ій по пол. в церковній залі при 37-09 31 Евню в Асторії. Проситься всіх чл. прибути та вирівняти свої вкладки. — М. Хоманчук, секр.